

Sygn. akt II KKN 273/99

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Elżbieta Sadzik

Sędziowie: SN – Mieczysław Młodzik

SN – Józef Musioł (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2001 r., w trybie art. 535 § 3 kpk sprawy G. M.

skazanego z art. 86 § 1 kw

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 13 stycznia 1999 r., sygn. II Kws (...)

utrzymującego w mocy orzeczenie Kolegium ds. Wykroczeń w O. przy Sądzie Rejonowym w O.

z dnia 19 maja 1998 r., sygn. Kw (...)

- I. uznając kasację jako oczywiście zasadną, uchyla zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w O. i przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,**

II. zarządza zwrot G. M. kwoty 450 zł stanowiącej opłatę od wniesionej kasacji.

U Z A S A D N I E N I E

Zaskarżonym kasacją wyrokiem z dnia 13 stycznia 1999 r. sygn. II Kws (...) Sąd Rejonowy w O. utrzymał w mocy orzeczenie Kolegium ds. Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w O. z dnia 19 maja 1998 r. sygn. akt Kw (...), którym G. M. uznany został winnym tego, że „w dniu 16 marca 1998 r. w C. gm. G. kierując samochodem marki Peugeot nr rej. (...) nie dostosował prędkości jazdy do warunków drogowych w wyniku czego doprowadził do poślizgu pojazdu a następnie uderzył w stojący na jezdni samochód marki BMW nr rej. (...), powodując tym zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym ...” i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazany na karę 100 zł grzywny.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją obrońca oskarżonego, który zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażające się w całkowitym pominięciu w uzasadnieniu wyroku na jakich dowodach oparte zostały ustalenia Sądu w przedmiocie nie dostosowania przez oskarżonego prędkości kierowanego przez niego pojazdu do panujących warunków drogowych, a tym samym naruszenia zasady prędkości bezpiecznej – mimo, że wyjaśnienia oskarżonego jak też zeznania świadków, nie wyłączając pokrzywdzonego, nie dają podstaw do takich ustaleń”

wnióśł

„... o uwzględnienie kasacji poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu wykroczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji są oczywiście słuszne.

Zaskarżony wyrok jest dotknięty tak poważnymi wadami i uchybieniami, które musiały skutkować jego uchyleniem.

Sąd Rejonowy jako Sąd odwoławczy, w swoim wyroku nie podał nawet, iż rozpatruje środek prawny od zaskarżonego orzeczenia.

Mimo przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ten nie odniósł się do dowodów, które dopuścił. Uzasadnienie wyroku stanowi powtórzenie orzeczenia Kolegium ds. Wykroczeń, bez najmniejszej analizy materiału dowodowego.

Słuszny jest więc zarzut rażącego naruszenia art. 410 kpk a szczególnie art. 424 § 1 kpk bowiem uzasadnienie zaskarżonego wyroku urąga podstawowym wymogom przewidzianym w tym przepisie.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy winien uczynić tym wymogom zadość i w zależności od prawidłowo wyciągniętych wniosków wydać orzeczenie, które uwzględni wszystkie okoliczności sprawy, w tym również czas zarzucanego wykroczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.